

Margaret Mazzantini, *Non ti muovere*

© 2001 by Margaret Mazzantini
First Italian edition by Arnoldo Mondadori Editore
S.p.A., Milano

© 2004, 2013 by Editura POLIROM,
pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Entertainment Pictures/Northfoto

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4,
040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MAZZANTINI, MARGARET

Nu te misca / Margaret Mazzantini; trad. de Gabriela Lungu. –
Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3437-8

ISBN ePub: 978-973-46-3576-4

ISBN PDF: 978-973-46-3577-1

I. Lungu, Gabriela (trad.)

821.131.1-31=135.1

Printed in ROMANIA

M MARGARET
MAZZANTINI

Nu te mișca

Traducere din limba italiană
de Gabriela Lungu

POLIROM
2013

Celularul vibrează. L-am așezat pe pervaz pentru că acolo are semnal mai bun. Nu răspund imediat, deschid larg fereastra, apoi apăs pe butonul verde. Am nevoie de aer. Vocea mamei tale este incredibil de aproape, nu se aude nici un zgomot de aeroport în jurul ei, nici un anunț de avioane care sosesc sau pleacă.

— Timo, tu ești?

— Da.

— Mi-au spus...

— Ce ți-au spus?

— Că cineva din familia mea a avut un accident... am în mână biletul de întoarcere.

— Da.

— E Angela?

— Da.

— Ce are?

— A căzut cu scuterul, acum o operează.

— Operează ce?

— Creierul.

Nu plânge, urlă în receptor ca și cum cineva ar rupe-o în bucăți. Urletul încetează brusc și se aude din nou vocea ei înăbușită, falsă.

— Ești în spital?

— Da.

— Ce-au spus? Ce spun?

— Au încredere, da...

— Dar tu? Tu ce spui?

— Eu spun că...

Un hohot de plâns îmi urcă în gât, dar nu vreau să plâng.

— ...Să sperăm, Elsa, să sperăm.

Mă aplec afară pe fereastră... De ce nu cad? De ce nu cad acolo jos, unde se plimbă doi bolnavi cu paltoanele peste pijama?

— Când pleci?

— Peste zece minute cu British.

— Te aștept.

— Dar casca? Nu avea cască?

— N-o legase.

— Cum? Cum n-o legase?

De ce n-ai respectat acordul, Angela? De ce tinerețea înseamnă atâta neatenție? Un zâmbet în vânt și la naiba, mamă. I-ai tăiat picioarele, capul. Cum o să faci să-i ceri scuze acum?

— Timo?

— Da?

— Jură-mi pe Angela că Angela n-a murit.

— Îți jur. Pe Angela.

Jos bolnavii s-au oprit, s-au așezat pe o bancă și fumcăză. Pe lângă straturile de flori trece o femeie între două vârste, cu un palton cărămiziu. Omenirea, fetița, omenirea care mișună. Omenirea care merge înainte. Ce-o să se întâmple cu noi, cu mine și cu mama ta? Ce-o să se întâmple cu chitara ta?

Am făcut dragoste, apoi am rămas nemișcați ascultând zgomotul mașinilor pe viaduct, atât de aproape încât par să treacă pe acoperiș. Trebuie să mă îmbrac și să mă întorc acasă, dar mi-e greu să mă desprind de pacea care ne ține prizonieri. *Unde îmi sunt șosetele, pantalonii, cheile de la mașină...* dar deocamdată rămân nemișcat. Măine plec, trebuie să particip la un congres de chirurgie oncologică, nu am nici un chef să merg. Italia îmi mângâie încet brațul, măsoară singurătatea cu care va rămâne. Îmi imaginez sala de conferințe, ochelarii, chipul meu din spatele numelui tipărit, colegii cu fotografia trasă în plastic agățată de haină, halatul hotelului, frigiderul din cameră noaptea...

— Vino cu mine.

Își întoarce capul pe pernă, arc ochii larg deschiși, neîncrezători.

— Vino.

Dă din cap.

— Nu, nu.

— De ce?

— Nu știu cu ce să mă îmbrac.

— Pune-ți chiloții, arăți foarte bine în chiloți.

Mai târziu, în toiul nopții, corectez comunicarea, o parcurg, mă duc înainte și înapoi cu un creion roșu, subliniez, șterg, adaug, îi telefonez.

— Dormeai?

— E mai bine să nu vin, nu-i așa?

- Trec să te iau la ora șase. E prea devreme?
- Dacă te răzgândești, nu-ți face probleme.

La șase dimineața este deja în stradă, gata machiată. O paiață în umbră. O sărut, are pielea rece.

- De cât timp aștepti?
- De-abia am coborât.

Dar e înghețată. Are o jachetă cu umerii prea ridicați, care-i ajung până la gât, neagră, cu mâneci scurte. Pielea de pe brațe e pătată ca marmura. Își încălzește mâinile ținându-le între picioare. Dau încălzirea la maximum, vreau să simtă imediat căldura. Are fața răvășită, până și la ochi îi este frig. Nu se foiește, nu-și caută locul, rămâne așa, nemișcată, cu spatele ușor depărtat de scaun. Apoi căldura o relaxează, în timp ce mașina alcargă pe banda pustie a autostrăzii. Îi ating vârful nasului.

- Ți-e mai bine?
- Zâmbeste și dă din cap.
- Ciao, zic.
- Ciao, răspunde.
- Cum te simți? și îi vâr mâna între picioare.

E un orașel din tuf, cu sensuri unice și săgeți care te trimit mereu la același sens giratoriu. Las mașina într-o parcare. Am rezervat o cameră pe numele ci, am vorbit despre asta. Nu pot risca, la congres participă mulți colegi, va fi și Manlio. Pe stradă mergem la o oarecare distanță unul de celălalt. Italia își face mai multe probleme decât mine, nu știe unde se duce, dar merge țcapână. Și-a luat un geamantan pe roți, prea mare pentru atât de puține zile. Merg strâmb trăgându-l pe lângă ea, pe jumătate gol. Eu, în schimb, obișnuit cu călătoriile scurte, duc o geantă de piele, mică, funcțională, elegantă: un cadou de la Elsa. În

dimineața asta nu am burtă, am mai strâns o gaură la curea. Mă simt ușor, bine dispus, un copil plecat în excursie cu școala. Din spate îi ating fundul.

— Pardon, domnișoară.

Ea e serioasă, nu se întoarce să mă privească, știe că este o intrusă. S-a îmbrăcat cu jacheta aceea sărăcăcioasă și cu o fustă mai lungă ca de obicei, silindu-se să nu bată prea tare la ochi.

Primesc imediat cheia. Italia vorbește cu bărbatul de la recepție. Apar doi colegi, ne salutăm.

— Sauna este deja caldă sau trebuie să aștept? o întreb pe fata cu vestă bleumarin care îmi înregistrează cartea de identitate, o scuză să mai rămân acolo. Bărbatul din fața Italiei parcurge cu creionul în mână lista rezervărilor. Ea se întoarce spre mine cu o privire pierdută. Mă apropii.

— Este vreo problemă cu colega mea?

Bărbatul ridică privirea, se uită la mine, apoi îi aruncă o privire ciudată Italiei.

— Încercăm să-i găsim un loc, doamna nu este acreditată.

Are buzele încărcate de ruj, părul ars din cauza decolorării... Se strânge în jacheta sintetică, trage către ea geamantanul prea mare, simte că bărbatul acela o judecă. Privește capul aplecat în spațele tejghelei și poate că regretă deja că a venit.

Traversează holul cu o expresie impertinentă, aproape ostilă. Trăsăturile ei par mai grosolane, pentru că sufletul îi este întunecat. Se apără. Urcăm împreună în lift. Suntem singuri și totuși nu o ating. Mi-e milă de ea, înaintează pe coridor cu tocurile ei strâmbe și mi-e milă de ea. Camerele sunt la același etaj. Nu se vede nimeni. Italia intră în camera mea. Rămâne în picioare fără să privească măcar în jur și își roade mâinile.

Congresul durează patru zile, conferințe, întâlniri, cursuri de perfecționare. Italia nu vrea să iasă din hotel, rămâne în pat să se uite la televizor,

îi comand ceva de mâncare în cameră. Eu cinez în restaurantul hotelului cu alți colegi. Nu mă grăbesc, savurez mâncarea, vorbesc, glumesc. Mă simt invadat de o plăcere subtilă. Ea se află deasupra, ascunsă, gata să-mi alunece în brațe. Mă așteaptă, încuiată pe dinauntru cu cheia. De câte ori bat la ușă, îi aud picioarele goale grăbindu-se pe mochetă. Vorbește în șoaptă, se teme tot timpul că ne poate auzi cineva. Îi pare rău de ccalaltă cameră care rămâne goală, a citit prețul afișat pe ușă și s-a înroșit. Nu ia nimic, nici măcar apă din frigider, bea de la robinet, eu mă supăr, dar ea se încâpățânează. Nu iese nici când vin cameristele să curețe camera, se așază într-un colț și le privește. Noaptea ne iubim ore întregi, nu adormim niciodată. Italia își lasă capul să alunece de pe pernă, gâtul îi freamătă, părul îi ajunge pe jos. Este ca și cum ar căuta ceva dincolo de mine, un loc unde să întâlnească o parte rătăcită a ei înseși. Fuge, părți din ea îmi fug dintre mâini. Ochii ei privesc fereastra pe care se reflectă luminile curții interioare a hotelului. Acolo dedesubt se află o fântână arteziană care la o anumită oră este închisă. Italia se ridică din pat să asiste la stingerea ei, îi place suvoitul acela care încetează să mai curgă. Vorbește puțin, nu cere să aibă un rol, știe că nu este o soție în călătorie de nuntă. *Nu voi ști niciodată câți oameni au iubit-o înaintea mea, dar știu că fiecare dintre ei, protejând-o sau rănind-o, a contribuit la plăsmuirea ei, a făcut-o să fie așa cum este.*

În scara următoare ieșim în toiul nopții, lăsăm cheile și ne strecurăm afară din hol. I-am făcut cadou o pereche de pantofi albi, i-am văzut într-o vitrină și i-am luat. Sunt mai mari decât picioarele ei. Italia a pus în vârf puțină hârtie igienică. Tot orașelul este așezat în pantă, străduță după